

Goedkeuring van de op 12 september 1963 te Ankara gesloten Associatieovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, met bijbehorende overeenkomsten

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

I. Inleiding

Het Turkse verzoek om onderhandelingen met de Europese Economische Gemeenschap (EEG) te openen dateert van 31 juli 1959 en volgde enige weken op een soortgelijk verzoek van Griekenland. De Raad van Ministers besloot op 11 september van dat jaar gunstig te reageren op het Turkse verzoek.

De motieven op grond waarvan de raad dit besluit nam, waren in hoofdzaak dezelfde als die welke ook hadden geleid tot het besluit met Griekenland onderhandelingen over een associatie aan te gaan. Met name speelden de volgende overwegingen een rol.

De banden tussen Turkije en de landen van de Gemeenschap zijn vooral de laatste decennien meer aangehaald. De wil van Turkije tot deelname aan de politieke en militaire samenwerking van het Westen en de erkenning van de noodzaak om zijn economische ontwikkeling te versnellen, vonden uitdrukking in het lidmaatschap van Turkije van de Noordatlantische Verdragsorganisatie (NAVO), de Raad van Europa en de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO). Het bondgenootschap van Turkije in de NAVO en de strategisch geëxponeerde ligging van dat land vormden zwaarwegende argumenten om Turkije in staat te stellen zich nauwer aan te sluiten bij het vrije Westen. Een associatie van Turkije met de EEG, waarbij aan Turkije bepaalde voordelen worden toegekend, kan daartoe de mogelijkheid openen.

Kort voor de ontvangst van het Turkse verzoek om onderhandelingen had de EEG-Raad reeds gunstig beschikt op een soortgelijk verzoek van Griekenland. Waar nu in internationaal politiek opzicht weinig verschil tussen laatstgenoemd land en Turkije te constateren viel en de export van beide landen gedeeltelijk dezelfde produkten omvat, is er een reden temeer een zelfde gedragslijn tegenover Turkije te volgen als tegenover Griekenland werd gevolgd. Van belang is in dit verband dat ongeveer 40 pct. van de Turkse uitvoer naar de EEG gaat en ongeveer 35 pct. van de invoer van Turkije uit de Gemeenschap afkomstig is. Zowel het bestaan van de Gemeenschap als ook het Griekse precedent kon Turkije derhalve niet onverschillig laten.

Meer dan 4 jaar later werden de onderhandelingen afgesloten met de ondertekening van de Associatieovereenkomst c.a., welke op 12 september 1963 te Ankara plaatsvond. Hiermede kwam voor de tweede keer een associatie met een Europees land op grond van artikel 238 van het Verdrag van Rome tot stand.

Het Europees Parlement heeft inmiddels een gunstig advies uitgebracht over de Associatieovereenkomst, waarna deze op 18 december 1963 door de raad is gesloten.

Naar de mening van ondergetekenden werd er terecht naar gestreefd de onderhandelingen met Turkije tot een goed einde te brengen. Immers, ook in de huidige constellatie blijven de politieke en militair-strategische overwegingen, die tot het aangaan van de onderhandelingen deden besluiten, van kracht. In het algemeen kan men stellen dat de door de Associatie beoogde versnelde economische ontwikkeling van Turkije de positie van dat land als NAVO-bondgenoot en als deelnemer

aan de economische samenwerking tussen de Europese landen zal versterken, en daardoor de kracht van het vrije Westen ten goede zal komen. Bovendien zou het moeilijk te rechtvaardigen zijn geweest Turkije op een principiële andere wijze te behandelen dan Griekenland.

Ten aanzien van het Associatieakkoord zelf kan worden opgemerkt, dat de versnelde economische ontwikkeling bevorderd kan worden door de financiële en commerciële bijstand, die in de voorbereidende fase aan Turkije door de associatie met de EEG wordt versterkt. Gezien de grote achterstand van Turkije op sociaal en economisch gebied, dienen de verwachtingen met betrekking tot het inhalen van deze achterstand echter niet te hoog gespannen te zijn. Naast de hulp, die Turkije reeds ontvangt en waaraan thans een lening van de EEG, groot \$ 175 mln., over 5 jaar wordt toegevoegd, is uiteraard van groot belang, dat Turkije zelf zijn eigen inspanning vergroot. Voor de vergroting van deze Turkse inspanning legt de Associatieovereenkomst een basis.

Bij een beoordeling van de verplichtingen van de Gemeenschap, en in het bijzonder ook die van het Koninkrijk, dient wel bedacht te worden, dat een uitwerking daarvan nog slechts heeft plaats gevonden voor de voorbereidende periode. De ongewisse duur van dit voorbereidende stadium en het feit, dat ten aanzien van de overgangsfase de precieze regeling en teksten pas over een aantal jaren ontworpen en overeengekomen zullen kunnen worden, maakt het moeilijk thans reeds een duidelijk inzicht te verschaffen in de toekomstige ontwikkeling van deze associatie.

In het huidige stadium kan slechts worden opgemerkt, dat de wederzijdse verplichtingen zeer beperkt zijn en dat er voorlopig geen verlies van handelingsvrijheid van de EEG uit voortvloeien zal. De verplichtingen, die het Koninkrijk in het kader van de associatie, zoals die tot dusverre is uitgewerkt, op zich neemt, staan in redelijke verhouding tot die van de overige lid-staten.

Ten aanzien van de voorgeschreven voorlegging van deze Overeenkomst aan de Verdragsluitende Partijen bij het GATT (artikel XXIV, lid 7, GATT) zij vermeld, dat de Gemeenschap heeft besloten een beroep te doen op artikel XXIV, lid 10, van het GATT.

Lid 10 van laatstgenoemd artikel staat een uitzondering toe op de algemene regels m.b.t. een douaneunie of vrijhandelszone zoals deze zijn neergelegd in de leden 5 t/m 9. Deze uitzondering houdt in, dat de Verdragsluitende Partijen met een 2/3 meerderheid regelingen, die niet geheel overeenstemmen met de algemene regels van de leden 5 t/m 9 kunnen goedkeuren mits de afwijkende regeling tot een douaneunie (of vrijhandelszone) leidt.

Zowel Turkije als de Gemeenschap geven de voorkeur aan beroep op lid 10 van artikel XXIV i.p.v. lid 5 van artikel XXV van het GATT, aangezien aldus onderstreept wordt, dat het tot stand komen van een douaneunie de bedoeling van partijen is. Een beroep op lid 5 van artikel XXV zou daarentegen slechts betekenen, dat de Gemeenschap en Turkije aan de Verdragsluitende Partijen toestemming vragen voor het aangaan van een regeling, die afwijkt van de verplichtingen van het GATT, waarmede derhalve het tot stand komen van een douaneunie niet langer op de voorgrond zou staan.

II. Overzicht van de onderhandelingen EEG—Turkije

De redenen waarom de onderhandelingen met Turkije, namens de EEG gevoerd door de Europese Commissie in het bijzijn van waarnemers van de lid-staten, zo lang hebben geduurd zijn de volgende.

Hoewel het politieke belang van een hechte band tussen Turkije en de EEG door geen der lid-staten in twijfel getrokken werd, bleek aanvankelijk weinig of geen overeenstemming tussen de lid-staten te bestaan omtrent het antwoord op de vraag, welke de inhoud van de Associatieovereenkomst moest zijn, terwijl voorts Turkije dezelfde vraag in de opeenvolgende fasen van de onderhandelingen verschillend beantwoordde. Bovendien werden de onderhandelingen bijna een jaar opgeschort in verband met de politieke ontwikkelingen in Turkije in het voorjaar van 1960.

De EEG-raad besloot in oktober 1961, dat een overeenkomst zou worden aangeboden, die tot doel zou hebben een bijdrage te leveren tot de sanering van de Turkse betalingsbalans door het verlenen, gedurende een periode van 5 à 7 jaar, van financiële en handelspolitieke voordelen. Na afloop van deze periode zou dan de beslissing vallen of tot een douane-unie zou kunnen worden overgegaan dan wel, dat deze „voorbereidende fase” zou moeten worden verlengd. Het tot stand komen van een douane-unie Turkije-EEG stond hiermede derhalve niet a priori vast.

Van Turkse zijde kwam echter steeds sterkere aandring met handhaving van een „voorbereidende fase” het beginsel van het tot stand komen van een douane-unie onmiddellijk vast te leggen in de overeenkomst. Hiertegen werden door sommige lid-staten ernstige bezwaren geuit, omdat men van mening was, dat nog niet te voorzien viel of Turkije ooit in staat zou zijn de verplichtingen van een douane-unie met de EEG op zich te nemen.

In zijn zitting van 23 en 24 juli 1962 besloot de EEG-raad ten slotte de onderhandelingen met Turkije voort te zetten op een grondslag, waarbij van te voren vast zou staan, dat tussen Turkije en de EEG uiteindelijk een douane-unie tot stand zou komen. De douane-unie zou in dit geval echter niet alleen worden voorbereid gedurende een overgangperiode — zoals dit in de Griekse Associatieovereenkomst voorzien is — doch bovendien tijdens een daaraan voorafgaande afzonderlijke voorbereidende fase. Gedurende deze voorbereidende fase zou Turkije financiële en handelspolitieke steun van de EEG ontvangen. De uitwerking van dit besluit heeft echter nog bijna een jaar genomen.

III. De Associatieovereenkomst

De hiervoor vermelde beginselen, die het uitgangspunt van de onderhandelingen vormden, zijn duidelijk in de overeenkomst terug te vinden. Daarnaast zijn er tot op zekere hoogte parallellen te trekken met de Griekse Associatieovereenkomst.

Overeenkomstig de opzet, waarbij weliswaar van het begin af wordt gestreefd naar het tot stand komen van een douane-unie, doch de uitwerking hiervan tussen partijen afhankelijk is gesteld van een verbetering in de economische toestand van Turkije gedurende de voorbereidende fase, is de inhoud van de associatieovereenkomst beperkt. Laatstgenoemde overeenkomst kan dan ook slechts als een kaderovereenkomst worden gekenschetst. Uit deze opzet vloeit voort, dat het accent van de band, die thans tussen Turkije en de EEG wordt gelegd, voor de komende jaren hoofdzakelijk in het handelspolitieke en financiële vlak ligt. De rol van de associatieraad gedurende de voorbereidende fase is beperkt.

Artikel 1 bepaalt, dat een associatie tussen Turkije en de EEG tot stand wordt gebracht. De overeenkomst noemt eveneens (in artikel 28) de mogelijkheid van een toetreding van Turkije tot de Gemeenschap „....., wanneer de werking van de overeenkomst het toelaat de algehele aanvaarding door Turkije van de uit het Verdrag tot oprichting van de Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te overwegen”.

Artikel 2 omschrijft het doel van de Associatieovereenkomst als „de gestadige en evenwichtige versterking van de com-

merciële en economische betrekkingen tussen de partijen te bevorderen, met volledige inachtneming van de noodzaak de versnelde ontwikkeling van de economie van Turkije en de verruiming van de werkgelegenheid en de verbetering der levensomstandigheden van het Turkse volk te verzekeren.”

Om dit doel te bereiken omvat de associatie 3 fasen: een voorbereidende, een overgangs- en een definitieve fase. Aangezien de duur van de voorbereidende fase kan variëren van 5 tot 11 jaar — afhankelijk van de stand van de Turkse economie — en de duur van de overgangsfase op 12 jaar (artikel 4 van de overeenkomst) bepaald is, kan de douane-unie na 17 en uiterlijk na 23 jaar een feit zijn. Voorts is de mogelijkheid opengehouden dat de voorbereidende fase, ondanks een verlenging, niet beëindigd kan worden o.v.g. de (nog) onvoldoende ontwikkeling van de Turkse economie. In dat geval stelt de associatieraad de passende maatregelen vast.

De uitvoeringsbepalingen voor de voorbereidende fase zijn geregeld in het Voorlopig Protocol. Die voor de overgangsfase zullen opgenomen worden in een te zijner tijd vast te stellen Aanvullend Protocol. In het Voorlopig Protocol is voorts de procedure vastgelegd voor het beëindigen van de voorbereidende fase en de overgang naar de volgende fase. Ten slotte zijn in het Voorlopig Protocol en in het Financieel Protocol de bepalingen met betrekking tot de handelspolitieke en financiële steun aan Turkije opgenomen (zie hieronder).

De overeenkomst kent voorts een aantal institutionele bepalingen analoog aan die voorzien in de Griekse Associatieovereenkomst. Zo wordt er een Associatieraad (artikel 6) ingesteld; is er een geschillenregeling voorzien (artikel 25), en is er bepaald dat de Associatieraad „alle dienstige maatregelen” neemt, teneinde de samenwerking tussen het Europese Parlement, het Economisch en Sociaal Comité en andere organen van de Gemeenschap enerzijds en het Turkse Parlement en de overeenkomstige organen van Turkije anderzijds te vergemakkelijken (artikel 27).

De Associatieregeling omvat de landbouw en de handel in landbouwprodukten (artikel 11). Een uitwerking hiervan zal, evenals voor de niet-landbouwprodukten, t.z.t. in het Aanvullend Protocol moeten geschieden.

De artikelen 12 t/m 16 bevatten regelingen met betrekking tot het vrije verkeer van werknemers, de vrijheid van vestiging, het dienstenverkeer en het vervoer, alsmede de mededinging. Ook is voorzien dat een procedure van overleg zal worden uitgewerkt in geval van associatie met of toetreding van derde landen tot de Gemeenschap, alsmede met het oog op de coördinatie van de handelspolitiek (artikel 21). De overeenkomst is niet van toepassing op produkten die onder de bevoegdheid van de EGKS vallen (artikel 26).

IV. Het Voorlopig Protocol

Dit Protocol regelt de verhouding tussen partijen gedurende de voorbereidende fase. Deze fase heeft, zoals reeds opgemerkt, de versterking van de economie van Turkije tot doel, teneinde vervolgens het geleidelijk tot stand brengen van een douane-unie mogelijk te maken.

Hieronder volgen de voornaamste bepalingen van dit Protocol.

Artikel 1 regelt op welke wijze de voorbereidende fase kan worden afgesloten en de overgangsfase kan beginnen. Deze overgang is als volgt geregeld: 4 jaar na de inwerkingtreding van de Associatieovereenkomst onderzoekt de Associatieraad of, rekening houdende met de economische toestand in Turkije, de voorwaarden voor de verwezenlijking van de overgangsfase in een Aanvullend Protocol kunnen worden vastgelegd. Blijkt dit na een jaar niet het geval te zijn, dan stelt de Associatieraad uiterlijk 3 jaar later opnieuw hetzelfde onderzoek in. Blijkt ook dan, derhalve gedurende het 9e jaar, dat dit onderzoek geen positief resultaat oplevert, dan stelt de Associatieraad „de verdere regeling inzake de voorbereidende fase” vast. Deze regeling kan eventueel aan het einde van het 10e jaar in werking treden. Het Voorlopig Protocol geldt derhalve voor maximaal 10 jaar met de mogelijkheid van

verlenging met één jaar indien intussen de Associatieraad het Aanvullend Protocol wel al heeft opgesteld, doch bekrachtiging daarvan door alle betrokkenen nog niet heeft kunnen plaatsvinden.

Opgemerkt zij dat de vaststelling door de Associatieraad van het Aanvullend Protocol — evenals alle andere besluiten van de Associatieraad — met eenparigheid van stemmen geschiedt. In deze Raad brengen de Gemeenschap en Turkije elk één stem uit. De overgangsfase kan derhalve niet beginnen indien niet zowel de EEG als Turkije van mening zijn dat de ontwikkeling van Turkije het land rijp heeft gemaakt om de verplichtingen van de overgangsfase op zich te nemen.

Krachtens artikel 2 worden Turkije jaarlijks door de lidstaten de volgende tariefcontingenten verleend:

	in totaal	waarvan door Nederland
tabak	12 500 ton	600 ton
rozijnen, krenten	30 000 ton	6 500 ton
hazelnoten vijgen	13 000 ton	160 ton
hazelnoten	17 000 ton	710 ton

Voor de tariefcontingenten voor tabak en rozijnen geldt hetzelfde invoerrecht, dat de lidstaten in het kader van de Associatieovereenkomst met Griekenland op de invoer van deze producten uit Griekenland toepassen. Turkije krijgt hiermede dezelfde preferentie die Griekenland geniet ten opzichte van de invoer dezer producten uit derde landen.

Het recht voor gedroogde vijgen is gelijk aan het nationale recht van 1 januari 1957, verminderd met de helft der verlagings, die de lidstaten elkaar toekennen.

Voor hazelnoten tenslotte geldt voor alle lidstaten een ad valorem recht van 2.5 pct., terwijl de lidstaten bovendien, bij de inwerkingtreding van de overeenkomst, overgaan tot de afschaffing van de intra-communautaire rechten en tot de toepassing van het gemeenschappelijk douane-tarief.

Op het ogenblik van de laatste aanpassing aan het gemeenschappelijk buitentarief worden de aan Turkije verleende nationale contingenten voor tabak, rozijnen en vijgen samengevoegd tot communautaire tariefcontingenten. Alsdan wordt ook het contingent voor hazelnoten communautair (artikel 3).

Artikel 4 geeft de Associatieraad de bevoegdheid om met ingang van het 2e jaar volgend op de inwerkingtreding van de overeenkomst de aan Turkije verleende tariefcontingenten te verruimen.

3 jaar na de inwerkingtreding van de overeenkomst kan de Associatieraad maatregelen treffen om de afzet op de markt van de Gemeenschap van andere producten dan de in artikel 2 genoemde te bevorderen (artikel 6).

Ter vergelijking met de Griekse Associatieovereenkomst moge hier allereerst worden opgemerkt, dat bij de Griekse Associatie geen voorbereidende fase voorzien is. Daarnaast bestaat ook het verschil dat de douane-unie met Griekenland volgens de Griekse Associatieovereenkomst in beginsel reeds na 12 en voor een aantal producten uiterlijk na 22 jaar een feit zal zijn, terwijl in de overeenkomst met Turkije het tijdstip waarop de overgangperiode wordt beëindigd minder duidelijk is vastgelegd.

In beide overeenkomsten wordt voorts in de overgangsfase een begin gemaakt met de geleidelijke tot stand bringing van een douane-unie. In de voorbereidende fase van de Overeenkomst van Ankara beperkt de Gemeenschap zich echter tot het verlenen van financiële steun en het openen van tariefcontingenten, terwijl Turkije zich beperkt tot het versterken van zijn economie teneinde na afloop van de voorbereidende fase de verplichtingen verbonden aan de overgangsfase op zich te kunnen nemen (artikel 3 van de overeenkomst).

De overgangsfase maakt derhalve een einde aan het eenzijdige karakter van de voorbereidende fase en stemt daardoor in beginsel overeen met de overgangsfase in de Overeenkomst van Athene. Is in het laatste geval de regeling voor deze fase reeds grotendeels uitgewerkt, in de Associatieovereenkomst met Turkije is slechts bepaald dat de douane-unie op grondslag

van „wederkerige en tegen elkaar opwegende verplichtingen” tot stand wordt gebracht. De uitwerking hiervan vindt t.z.t. in het Aanvullende Protocol plaats.

Over de eigenlijke douane-unie die aan het slot van de overgangsfase tot stand moet zijn gebracht, vermeldt de Griekse Associatieovereenkomst reeds vele bijzonderheden.

In het Turkse geval gaat alleen artikel 10 van de Associatieovereenkomst nader op de inhoud van de douane-unie in door vast te leggen, dat de douane-unie zal inhouden de overname door Turkije van het gemeenschappelijke douanetarief en de afschaffing tussen partijen van de tussen hen bestaande douanerechten, heffingen van gelijke werking en kwantitatieve beperkingen.

V. Het Financieel Protocol

Het verlenen van financiële hulp aan Turkije werd ingegeven door de wens daarmede een versnelde economische ontwikkeling van Turkije mogelijk te maken. Met het oog daarop is de door de Gemeenschap te verstrekken hulp dienovereenkomstig gericht op „... financiering van investeringsprojecten die bijdragen tot verhoging van de produktiviteit der Turkse economie . . .” (artikel 1 Financieel Protocol).

Ook aan Griekenland wordt, in het kader van de met dat land gesloten Associatieovereenkomst, niet onbelangrijke financiële hulp geboden (\$ 125 mln.).

Het Protocol voorziet in de mogelijkheid tot het ter beschikking stellen gedurende vijf jaar aan de Turkse Staat en Turkse ondernemingen van een bedrag van 175 miljoen rekeneenheden (\$ 175 mln.) in de vorm van leningen ter financiering van investeringsprojecten die, zoals reeds opgemerkt, bijdragen tot verhoging van de produktiviteit der Turkse economie (artikelen 1 en 2). Van dit bedrag neemt Nederland 12,7 mln. voor zijn rekening.

Betreffen de leningen projecten, die een niet onmiddellijk aanwijsbare rentabiliteit hebben, dan kunnen er bijzondere voorwaarden aan worden verbonden, zoals b.v. verlaagde rentevoet en verlenging van de aflossingstermijn (artikel 4).

De Europese Investeringsbank verstrekt de leningen en ziet erop toe, dat deze op de meest rationele wijze worden besteed.

De krachtens dit protocol verleende bijstand kan de vorm aannemen van deelneming in financieringen waaraan derde staten, internationale financiële instellingen dan wel autoriteiten en instellingen op het gebied van kredietverlening van Turkije of van de lidstaten deelnemen (artikel 7).

Vastgelegd is tevens, dat de steun, welke voor de economische en sociale ontwikkeling van Turkije verleend wordt, een aanvulling vormt op hetgeen door de Turkse Staat wordt verricht (artikel 8).

VI. De Interne Akkoorden

Ten slotte zijn een tweetal interne akkoorden ondertekend. Deze akkoorden zijn respectievelijk:

a. het akkoord betreffende de te nemen maatregelen en de te volgen procedures ter toepassing van de Associatieovereenkomst, waarin tussen de EEG-landen wordt geregeld op welke wijze de standpunten van de Gemeenschap met betrekking tot de in de Associatieovereenkomst neergelegde materie tot stand komen.

Aangezien zowel de lidstaten als de Gemeenschap partij bij dit akkoord zijn, doch beide te zamen slechts over één stem in de Associatieraad beschikken, moet worden vastgelegd op welke wijze de lidstaten en de Gemeenschap hun standpunt bepalen.

De hiervoor getroffen regeling (artikel 1) is geheel gelijk aan die, vastgelegd in het Interne Akkoord behorend bij de Associatieovereenkomst tussen Griekenland en de EEG. Dit betekent, dat het standpunt van de Gemeenschap éénparig wordt vastgesteld, behalve indien de regels van het Verdrag van Rome m.b.t. de handelspolitiek anders voorschrijven.

Het akkoord bepaalt voorts onder meer (artikel 4) dat, indien een lid-staat een beroep wil doen op artikel 25 van de

overeenkomst (geschillenregeling), de Gemeenschap in de Associatieraad het standpunt van die lid-staat overneemt, tenzij de lid-staten éénparig anders besluiten.

b. Het akkoord betreffende het aan de Associatieovereenkomst gehechte Financiële Protocol, waarbij interne voorzieningen worden getroffen met betrekking tot de nationale contributies aan de Investeringsbank en het beheer en de controle van de aan Turkije te verschaffen leningen.

Dit akkoord bepaalt o.m., dat de door de Europese Investeringsbank aan Turkije verstrekte leningen voor rekening en risico van de lid-staten verschaft worden. De verdeling van het risico tussen de lid-staten gebeurt op basis van het aandeel van elke lid-staat in het totaal bedrag van \$ 175 mln. rekeneenheden (artikel 2).

De bank financiert haar leningen hetzij uit haar door de lid-staten ter beschikking gestelde gelden, hetzij uit middelen door de bank zelf verkregen, b.v. krachtens leningen door haar aangegaan bij de overheid of semi-overheid (artikel 3).

Artikel 5 voorziet voorts de mogelijkheid, dat een lid-staat, die zijn aandeel in de gelden, nodig voor de financiering van de toegekende leningen, niet verstrekt aan de bank, verplicht is de kosten te dragen, verbonden aan de voorziening van het daarvoor ontstane tekort.

Artikel 10 bepaalt, dat de bank de leningen verstrekt met inachtneming van de voor haar normale operaties voorziene procedures. In geval van bezwaren zijdens de lid-staten tegen een lening, komt een speciaal comité van vertegenwoordigers van de lid-staten bijeen, dat zich met gekwalificeerde meerderheid uitspreekt. De stemmen van de lid-staten worden in dat geval volgens een in artikel 10 voorgeschreven gewicht gewogen.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. LUNS.

De Minister van Economische Zaken,

J. E. ANDRIESEN.

De Minister van Financiën,

H. J. WITTEVEEN.

De Minister van Landbouw en Visserij,

B. W. BIESHEUVEL.